

Opracowanie kryteriów oceny przestępstw przeciwko środowisku na podstawie aktów prawnych oraz badań ankietowych

SPIS TREŚCI

ROZDZIAŁ I. OCHRONA ŚRODOWISKA 6

- 1.1. Istota ochrony środowiska 6
- 1.2. Czynniki zagrażające środowisku 11
- 1.3. Ochrona środowiska w aktach prawnych 19
 - 1.3.1. Ustawodawstwo polskie 19
 - 1.3.2. Standardy Unii Europejskiej 21

ROZDZIAŁ II. PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO ŚRODOWISKU 28

- 2.1. Definicja przestępstwa 28
- 2.2. Rodzaje przestępstw przeciwko środowisku 37
- 2.3. Służby i instytucje powołane do kontroli 42
- 2.4. Świadomość społeczna 49

ROZDZIAŁ III. BADANIA ANKIETOWE 54

- 3.1. Metodyka badań 54
- 3.2. Obiekt badań 60
- 3.3. Wyniki badań własnych 61

ROZDZIAŁ IV. KRYTERIA OCENY PRZESTĘPSTW PRZECIWKO ŚRODOWISKU 64

ZAKOŃCZENIE 67

BIBLIOGRAFIA 70

SPIS RYSUNKÓW 74

ANEKS 75

WSTĘP

Polityka ekologiczna jest obecnie zakwalifikowana do stałych zadań i celów Unii Europejskiej. Wpis taki nastąpił podczas obrad zakończonych Traktatem z

Maastricht (1992r).

Traktat Rzymski oraz inne traktaty o charakterze założycielskim, nie zajmowały się problemem ochrony środowiska naturalnego. W roku 1957, w którym to podpisane były Traktaty Rzymskie, problem ekologii nie istniał jeszcze w tak szerokim zakresie jak obecnie.

Polityka ekologiczna Unii Europejskiej rozpoczęła się od działań poszczególnych krajów członkowskich mających na celu przeciwdziałanie skutkom zanieczyszczenia środowiska naturalnego, a z czasem powstrzymanie tego zanieczyszczenia. Jednak wysiłki pojedynczych państw już wkrótce przestały dawać oczekiwane efekty. W latach 70 zaistniała potrzeba wspólnej polityki proekologicznej. W roku 1987 podpisano Jednolity Akt Europejski o ochronie środowiska. Wówczas też ustalono sposób działania opierający się na zasadach profilaktyki, sprawcy pierwotnego oraz subsydiarności.

Uruchomiono wówczas dwa programy badawcze w zakresie ochrony środowiska:

1. STEP (Nauka i Technologia Na Rzecz Ochrony Środowiska).
2. EPOCH (Europejski Program Klimatologii i Zagrożeń Naturalnych).

W roku 1988 weszła w życie dyrektywa w sprawie ochrony środowiska. Zawiera ona przesłanki do stworzenia jednolitej procedury administracyjnej, stosowanej przy planowaniu projektów gospodarczych w celu kontroli ich skutków dla ludzi, zwierząt i środowiska.

W roku 1990 w Dublinie, podczas kolejnego, szczytu przepisy o ochronie środowiska uznano za najważniejsze we wspólnej polityce Unii.

W roku 1991 polityką ochrony środowiska w Unii Europejskiej objęto: rolnictwo, rynek wewnętrzny, transport i energetykę. Oznacza to, iż wszystkie te dziedziny w swym rozwoju muszą uwzględniać potrzebę ochrony środowiska naturalnego. W roku 1993 powołano do życia Europejską Agencję d/s Środowiska Naturalnego. Ma ona swoją siedzibę w Kopenhadze. Stanowi centrum informacji o stanie środowiska naturalnego i jego zanieczyszczeniu. Agencja współpracuje z krajami wschodniej i środkowej Europy. W tym samym roku rozpoczęto również program mający na celu włączenie do pracy wszystkich, którzy chcą i mogą działać na rzecz ochrony środowiska. Agencja wydała Zieloną Księgę i rozpoczęła szeroko rozumianą dyskusję, nie tylko o likwidowaniu zanieczyszczeń środowiska naturalnego, ale przede wszystkim o zapobieganiu jego dewastacji.

Kraje Unii Europejskiej jako priorytet w polityce ekologicznej uznają niedopuszczenie do możliwości zanieczyszczenia środowiska naturalnego poprzez tzw. przezorność ekologiczną. Polega to na stosowaniu najlepszej dostępnej technologii (Best Available Technology - BAT) - czyli takich metod i sposobów produkcji, które na obecnym poziomie wiedzy gwarantują możliwie najwyższe bezpieczeństwo ekologiczne. BAT został wprowadzony przez Europejską Wspólnotę Gospodarczą dyrektywą 84/360 w roku 1984 w sprawie zwalczania zanieczyszczeń powietrza atmosferycznego, pochodzących z zakładów przemysłowych.

W roku 1996 została przyjęta dyrektywa 96/61, która w zakładach nowopowstałych obowiązuje od roku 1999, natomiast w zakładach już produkujących zacznie obowiązywać od roku 2007. Zgodnie z tą dyrektywą każdy producent stanowiący potencjalne zagrożenie dla środowiska musi otrzymać tzw. zintegrowane pozwolenie ekologiczne. Pozwolenie określać będzie między innymi dopuszczalny (bezpieczny) poziom zanieczyszczeń, oraz określi zapobieganie przemieszczeniu się zanieczyszczenia środowiska z jednego elementu na drugi. Pozwolenie takie wydane będzie przez władze samorządowe, dzięki czemu społeczeństwo będzie miało wpływ na podejmowanie decyzji bezpośrednio dotyczących środowiska naturalnego, w którym żyje.

Polska, wstępując na drogę przygotowań do integracji z Unią Europejską, rozpoczęła w roku 1990 stopniową przebudowę prawa ekologicznego celem dostosowania go do norm i przepisów obowiązujących w krajach członkowskich. Uchwalane nowe akty prawne są wzorowane na standardach Unii Europejskiej. Od roku 1994 prowadzone są prace zarówno w celu dostosowania istniejących już w naszym kraju aktów prawnych jak i uchwalanie nowych, tak, aby 1 stycznia 2003 roku (data planowanego członkostwa Polski we wspólnotach Unii), wszystkie akty prawne były gotowe. Całość polityki Unii Europejskiej dotyczącej ekologii można wyrazić tzw. przykazaniami ekologicznymi.

Jedenaście ekologicznych przykazań Unii Europejskiej:

1. Lepiej zapobiegać niż leczyć
2. Należy uwzględniać skutki oddziaływania na środowisko w możliwie wczesnym stadium podejmowania decyzji
3. Trzeba unikać eksploatowania przyrody powodującego znaczne naruszanie równowagi ekologicznej

4. Należy podnieść poziom wiedzy naukowej, by umożliwić podejmowanie właściwych działań
5. Koszty zapobiegania i usuwania szkód ekologicznych powinien ponosić sprawca zanieczyszczenia
6. Działania w jednym państwie członkowskim nie powinny powodować pogorszenia stanu środowiska w innym
7. Polityka ekologiczna państw członkowskich w zakresie ochrony środowiska musi uwzględnić interesy państw rozwijających się
8. Państwa Unii Europejskiej powinny wspierać ochronę środowiska w skali międzynarodowej i globalnej
9. Ochrona środowiska jest obowiązkiem każdego, zatem konieczna jest edukacja w tym zakresie
10. Środki ochrony środowiska powinny być stosowane odpowiednio do rodzaju zanieczyszczenia, oddziaływania oraz obszaru geograficznego, który mają chronić. Zasada ta znana jest jako zasada subsydiarności
11. Krajowe programy dotyczące środowiska powinny być koordynowane na podstawie wspólnych długoterminowych programów, a krajowa polityka ekologiczna – harmonizowana w ramach Wspólnot Europejskich

Celem pracy jest przedstawienie kryteriów oceny przestępstw przeciwko środowisku na podstawie literatury i badań własnych.

Strukturę pracy stanowią cztery rozdziały. W rozdziale pierwszym Ochrona środowiska przedstawiono istotę ochrony środowiska i przedstawiono stan środowiska oraz jego podstawowe regulacje prawne. W rozdziale drugim Przestępstwa przeciwko środowisku zdefiniowano przestępstwo, w szczególności te przeciwko środowisku. Rozdział trzeci Badania ankietowe poświęcono metodologii badań własnych. W rozdziale czwartym, ostatnim Kryteria oceny przestępstw przeciwko środowisku przedstawiono wyniki badań własnych i skonfrontowano je z badaniami literaturowymi.

W pracy wykorzystano bogatą literaturę przedmiotu, której szczegółowy spis zamieszczono w bibliografii. W sposób szczególny pomocna okazała się książka W. Radeckiego – Przestępstwa przeciwko środowisku. Komentarz. W tym miejscu autorka pragnie również podziękować Promotor niniejszej pracy za cenne uwagi, które pozwoliły nadać pracy ostateczny kształt.

Nazwa Szkoły Wyższej	Akademia Świętokrzyska w Kielcach
Rodzaj pracy	magisterska
Rok oddania	2004

To jest gotowa, obroniona praca. Gdyby chcieli Państwo zlecić napisanie zupełnie nowej pracy, to zapraszamy na stronę [pisanie prac](#) - sprawdzony serwis!